

בש"פ 5026/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5026/18

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר-שבע מיום 24.6.2018 בעמ"ת 45995-06-18
שניתנה על ידי כבוד השופט ד' בן טולילה

בשם המבקש: עו"ד אלכסי גלפגט

החלטה

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בתמצית יאמר, כי על-פי המתואר בכתב האישום, ביום 15.6.2018 איים המבקש על רעייתו, במילים ובהתנהגות, בפגיעה בגופה. בד בבד עם כתב האישום, הגישה המדינה לבית משפט השלום באשקלון בקשה להורות על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בהחלטה מיום 19.6.2018 קבע בית משפט השלום, כי "לא ניתן לקבוע בשלב דיוני זה כי אין ראיות לכאורה כלל". יחד עם זאת, קבע בית משפט השלום, כי ככל שתוצג חלופת מעצר שתאפשר 'הרחקה וניתוק' מן המתלוננת וערב צד ג' שיתייצב באולם בית המשפט, הרי שניתן יהיה לשקול את שחרורו של המבקש מן המעצר. משלא הוצגה חלופה כאמור, הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו (החלטת השופטת ע' חולתא).

2. על החלטה זו הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, במסגרתו טען בין היתר כי לא קיימת תשתית ראייתית לכאורית להוכחת אשמתו. בית המשפט המחוזי דחה את הערר, קבע כי ישנן ראיות לכאורה, אך בד בבד "קיימת חולשה מסוימת הנוצרת [...] בהעדרו של איום מילולי ודבריה של המתלוננת כי זה לא תקף אותה פיסית" (החלטת השופט ד' בן טולילה מיום 24.6.2018). בית המשפט המחוזי אמנם ציין כי 'ברגיל' ניתן היה לשחרר את המבקש לחלופה שאינה 'מהמעלה הראשונה', אולם לנוכח עברו הפלילי של המבקש - 10 הרשעות קודמות מתוכן 8 בעבירות של תקיפה ואיומים כלפי בת הזוג - קבע בית המשפט המחוזי, כי "לא ניתן להסתפק בשחרורו של המשיב [המבקש - נ' ס'] ללא כל פיקוח וללא כל ערובה כספית" (שם). לצד זאת נקבע, כי אם משפטו של המבקש לא יסתיים בתוך 4 חודשים מיום מעצרו, הרי שהדבר יהווה עילה לעיון מחדש בסוגיית המעצר, "באופן שניתן יהיה להסתפק בחתימה על ערבות עצמית לצד הסכמה לצו הרחקה שינתן במסגרת הליך מעצר והן במסגרת צו להטרדה מאיימת" (שם).

3. מכאן הבקשה שלפני, בגדרה טוען המבקש, כי "קמה לו עילה למתן רשות ערר, וזאת לאור העובדה כי ההחלטות [...] פוגעות פגיעה מוחשית ובלתי מוצדקת בזכותו החוקתית לחירות. בנוסף [...], מדובר במקרה בעל נסיבות מיוחדות, בעבירה שאיננה חמורה, בהחלטה בלתי סבירה של הערכאות דלמטה, הפוגעות באופן בלתי מידתי בזכויות המבקש" (סעיף 7 להודעת הערר).

4. דין הבקשה להידחות, וזאת מבלי צורך להידרש לתגובה מאת המדינה. נקודת המוצא ידועה. המבחן למתן רשות לערור בכגון דא דומה במהותו למבחן שנקבע למתן רשות ערעור ב'גלגול שלישי' ברע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982) (ראו למשל: בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל (17.4.2011); בש"פ 3985/12 יאוקל נ' מדינת ישראל (21.5.2012)). הנדון דין אינו עומד באמת מידה זו; הבקשה אינה מעוררת שאלה בעלת חשיבות עקרונית, משפטית או ציבורית, שחורגת מעניינו של המבקש. בהתחשב במטריה שבה עסקין - דיני המעצרים - הרי שפגיעה בזכות של המבקש לחירות אינה מייחדת את העניין דנן מעניינים אחרים, ואינה מצדיקה כשלעצמה מתן רשות לערור. על כל פנים, החלטותיהן של שתי הערכאות מאוזנות כדבעי, לא נפל פגם בהן, ודאי לא כזה המצדיק מתן רשות לערור.

5. הבקשה נדחית אפוא בזאת.

ניתנה היום, כ"ב בתמוז התשע"ח (5.7.2018).

ש ו פ ט